

Tari István versei és grafikái

TÁVIRÁNYÍTÓS

újjgazdagok
oly szájalmas
nagyzolásán
rágódnak a
büszkén balga
újszegények

szakszerűen
és bizony most
magyarázzák
el nekik hogy
miért jó az
ami éppen
ellenükre
történhet csak

EGÉRÁRPA

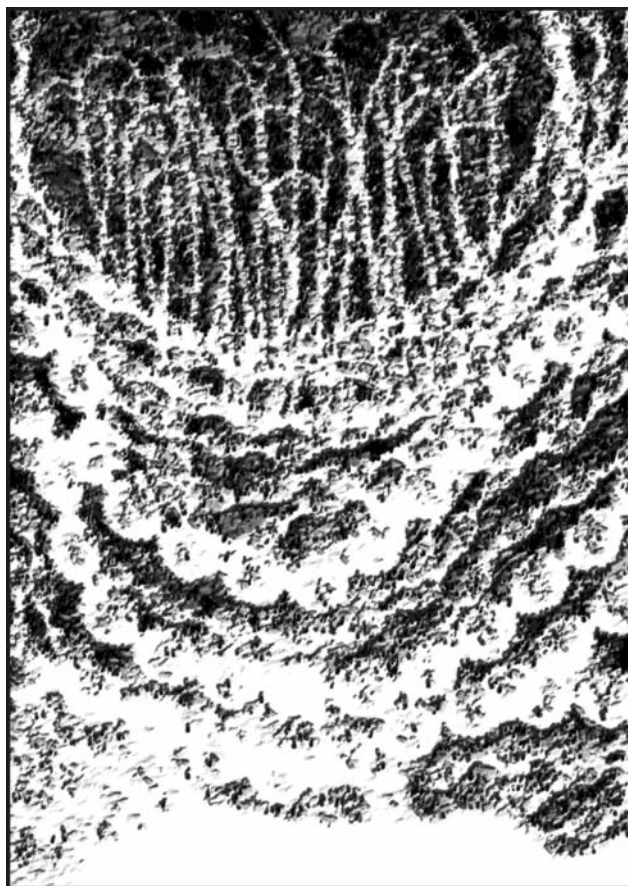
egérárpa
rakétája
csapódik ma
nehéz sárba

CSÖNDJE CIRÓGAT

tájba ragadtan
zöldje a szónak
éltetne halkan

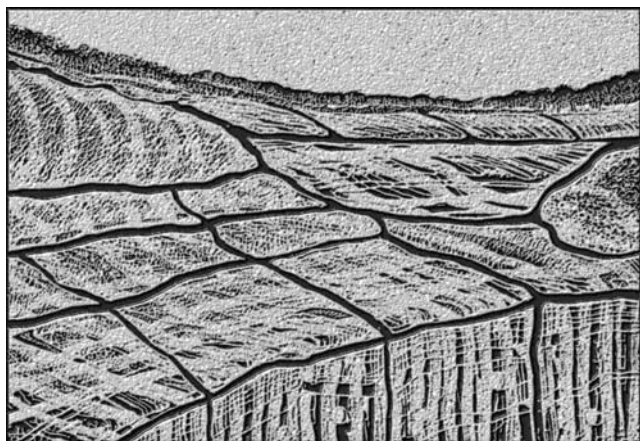
fűvel cirógat

HÁLÓ

utak
hálója
fölött
szárnyalok

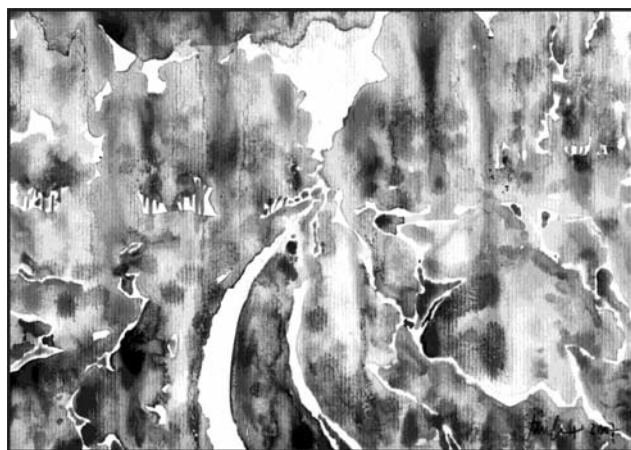
hálók utainak
zsákmányává váltan

VÍZFESTMÉNY

megújul
ó
a
rőzsegát

lezúduló
esőben áll

ANYAMINTÁKBAN SZÉTÁRADVA

írnokból átvedlett levélnyomók
bélyegmetszők és kártyakészítők
az ördögös mesterséget űzők
fölöttébb gyanús társaságához
tartozva – mintha jobban kedvelném
a könyvnyomtatás előtti barnás
sötétbarnás színt a frissen vésett
nedvesen csillogó fatáblákról
mintha nem lenne semmi közöm a
régiek lószőrrel töltött sötét
kulimászos bőrlabdáihoz a
nyomdafesték illatához mintha

még nem száradt volna meg rajtam a
kencés, gyantás lámpakorom, mintha
még nem, sohasem turkáltam volna
címbetűk között szedőszekrények
betűrekeszeiben mintha nem
járt volna szedővas a kezemben
mintha még nem zártam volna ki sort
sem vakanyaggal

a sors könyvének
kefelevonatait lapozva
sortágítóval fölszerelve
észrevétlenül, igen cselesen
a nagy **hadvezért** nagy **vadvezérré** –
kézirat nélkül is! – átjavítva
mintha még nem lennék nyomdaérett
mintha még mindig visszasírnám a
könyvmásoló műhelyek hosszára
nyúlt árnyékait az évezredek
szóbeliségre épült kultúrát,
melyben egy-egy kiváló mesemondó
halálával könyvtárak égnek porig
mintha nem tudnám mit jelentene –
ötvösökkel, aranyművesekkel,
harangöntőkkel összekacsintva –
az anyamintákban szétáradó
betűfém fényében megmártózni
a betűmetszők korom-próbáin
elérzékenyülve mintha nem is
sejteném mekkorára nőhet a
nyomot hagyók oly esendő vágya
csak bambán bámulom a betűket
a levesben a betűk húsát törzsét,
a gondolkodás képeségén úszó,
azt megpecsételő betűk játékát
kavargását a nagy őselevesben
legcsonkamagyarabbá vált folyónk:
a zala tükrén

mintha nem gördült
volna át rajtam vándornyomdászok
kocsikereke mintha nem is a
déli végeken edződtem volna
ahol a kettészakított bánság
egyik falujában: kumádon a
második világégés végén az
önmagukat fölszabadítóknak
nevező győztesek koporsóba
zárták s elföldelték a bibliát
azt hitték hogy eltemethetik a
könyvek könyvét: a hitet, a vallást
és ez után a temetés után
kapott szárnyra azon a környéken
az új szállóige: **EMBER LEGYÉL,
NE KUMÁNDI!**

manapság is egyre

számosabban temetnék a könyvet
az elképzelt világban ügyesen
tájékozódók közül – fújom a
betűket a levesben **országok**
rongya mögé bújva fülemben a
papírmalmok fáradt zajával a
bútoráruház könyvespolcain
díszelgő szétnyithatatlan könyvek
cifra gerincére a sírkertek

szétnyitott kőkönyvére gondolva
a lapok tartósan összefűzött
fedéllel védett egységét nézve
föllumozhatnak becsukhatnak-e
a nyitott könyv lapjain sisseregő
könny- vagy esőcseppekkel szétfolyva
megnyithatnak e bármit
a nyitott
kapukat oly elszántan döngetők